

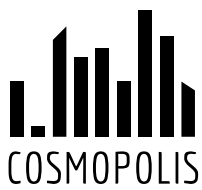
PSYCHO
THRILLER

Lucy Clarkeová

POZVALA MĚ DÁL

... a nic nebylo jako dřív!

COSMOPOLIS

Lucy Clarkeová

POZVALA MĚ DÁL

Přeložila Jana Kordíková

Copyright © 2018 by Lucy Clarke

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2020

Translation © Jana Kordíková, 2020

ISBN 978-80-271-2118-2

Mým rodičům Jane a Tonymu

Úvod

Chtěla bych vám něco poradit. Je to jen maličkost. Většině z vás ta rada k ničemu nebude – ale i tak je to důležité.

Pro mě se tím všechno změnilo.

Jedná se o tohle: Když zvažujete, jestli si máte někoho pustit do domu, nejdřív se na chvilku zastavte. Promyslete si to.

Představte si, že ten cizí člověk bude procházet vaším domem; ruka vklouzne do zásuvky, prsty projedou oblečením ve vaší skříni; otevře si skříňku v koupelně a prozkoumá ji.

Přemýšlejte nad tím, kde všude se může zdržet jeho pohled; na fotkách vás a vašich blízkých visících na stěně; na kalendáři v kuchyni, kam si zapisujete své plány; na složce, kterou skrýváte na dně truhly.

Představte si, jak vám ten člověk leží v posteli; jak se matrace přizpůsobí jeho teplému tělu; jak se jeho kožní buňky odlupují na vaše povlečení; jak jeho dech zvlhčuje váš polštář.

Co dalšího vám po něm doma zbude?

Jaké části vašeho já se mu podaří objevit?

Elle

*„To, co se odehraje v první kapitole vašeho románu,
by mělo být jako šipka ukazující k té poslední.“*

Spisovatelka Elle Fieldingová

Zpomalím auto do zatáčky, cítím, jak nadskakuje na výmolech a vyjetých kolejích, od pneumatik odlétávají kamínky.

Jak se cesta začíná zvedat, napřímím se a dívám se přes živé ploty, abych zahlédla moře. V tlumeném světle soumraku spatřím na hladině bílé hřebeny vln, protože moře čeří vítr. A můj dech začíná zvolna zpomalovat.

Vypnu rádio, protože nechci, aby mi následující okamžik narušil hlas nějakého moderátora. Právě na tohle se totiž těším celou tu dlouhou cestu z Londýna do Cornwallu.

Když zabočím za roh, náhle ho mám před očima: dům na vrcholku útesu tyčící se jako příslib na konci cesty.

Zajedu na příjezdovou cestu, vypnu motor a chvíli sedím v autě se cvakajícím motorem.

Pořád mi připadá naprosto neuvěřitelné, že žiju zrovna tady.

Na první schůzce s architektem jsem neměla ani tušení, co vlastně chci, tedy kromě počtu pokojů a prostoru, kde bych mohla psát.

V následujících měsících se tyto neukotvené nápady začaly splétat do myšlenky, která se tu teď přede mnou tyčí do výše dvou poschodí a shlíží na zvlněnou zátoku.

Dům je natřený holubičí šedí, s velkými okny z přírodního dřeva. „Moderní verze tradiční pobřežní architektury,“ říkal tomu stylu architekt. Jsem ráda, že dřevěné obložení už přestává tak výrazně svítit novotou a okna na sobě mají příjemnou patinu soli. I tak by se měl exteriér domu lehce zjemnit, možná bych ke vchodu mohla vysadit vistárii, aby se kolem něj pnula – jestli tedy přežije ostré mořské větry.

Nikdy předtím jsem dům nevlastnila. Ani byt. Když jsem vyrůstala, vždy jsme se sestrou a matkou žily v pronájmech. Slova jako *dům* nebo *hypotéka* byla pro jiné lidi, ne pro nás.

Vystupuju z auta, dveře se doširoka rozevřou, mořský větřík mi zvedne šaty a přitiskne mi je ke stehnům.

Jak přecházím příjezdovou cestu a nesu si kufr ke dlážděnému vchodu, pod nohama mi křupe šterk. Pak někde na dně kabelky hledám klíče od domu. Patřím k tomu typu lidí, co s sebou nosí moc věcí – peněženku, telefon, pera, román, zápisník.

Vždycky s sebou mám i zápisník.

Strčím klíč do zámku vchodových dveří a chvilku váhám.

Na návratu do domu, kde mezitím bydleli cizí lidé, je něco znepokojivého. Celých čtrnáct dní, které jsem trávila ve Francii, jsem byla tak plná obav z toho, že jsem se rozhodla dům nabídnout přes Airbnb, že jsem dokonce dvakrát vyšplhala na střešní terasu statku, abych našla signál. Naštěstí ani nájemníci, ani má sestra zřejmě s ničím pomoci nepotřebovali.

Zatímco stojím přede dveřmi, zmocní se mě zneklidňující pocit, že až je otevřu, zjistím, že rodina, která si ode mě dům pronajala, je stále uvnitř. Matka – atraktivní žena s draze vypadajícím

účesem, kterou znám jen z profilové fotky na Airbnb – bude stát u mého dřezu a po bledých rukou držících plastový džbán jí bude stékat voda. Za ní si představuju dítě v dětské židličce, které si buclatými prstíky strká do úst jahodu. U snídaňového pultu pak otec krájí plátky toustového chleba na malé kousky, které potom vyrovná na jeden z mých kameninových dezertních talířků a odnese tří- až čtyřleté dívce, která si je pečlivě přepočítá špičkou prstu.

Bude hrát hudba. Hovor a smích. Rodiče uskočí před autíčkem na podlaze. Uvnitř mého domu bude pulzovat hluk, energie a pohyb, které dokáže vydávat jen rodina.

Stáhne se mi srdce: měla by to být moje rodina.

Otevřu vchodové dveře a okamžitě si všimnu, že vzduch voní nějak jinak. Je v něm cosi vlhkého a zemitého spolu s pozůstatky pachů cizího vaření.

Vítr dveře hned zase zavře, zaklapne je za mnou s nečekaným bouchnutím.

Pak ticho.

Není tu nikdo, na koho bych zavolala. Nikdo, kdo by mě pozdravil.

Odložím kabelku na dubovou lavici hned vedle úhledně vyrovnané hromádky s poštou. Podívám se na vyúčtování ležící nahoře a pak se odvrátím. Zuju si boty a bosa jdu do kuchyně.

Okna jsou plná moře a oblohy. Dokonce i takhle za soumraku je tu neuvěřitelné světlo. Dva raci bezstarostně plachtí ve větru a pod nimi víří moře. Tohle je důvod, proč jsem se tak zamilovala do domu, který byl původně polorozpadlou rybářskou chatrčí, co od šedesátých let nikdo nezrekonstruoval.

Někde jsem se dočetla, že krása výhledu na moře spočívá v tom, že se pořád mění, ani jeden den není stejný. Vzpomínám si, jak

jsem si říkala, že tohle prohlášení je dost nabubřelé – ukázalo se však, že je to pravda.

Odlepím oči od vody a prohlížím si kuchyni. Dlouhá žulová pracovní deska je prázdná a čistá. Pod terakotovým květináčem s bazalkou je zastrčený vzkaz. Sestřiným rukopisem je tam psáno:

Vítej doma! S Airbnb všechno klaplo. Až si vybalíš, zaskoč na skleničku. Fiona

Stýskalo se mi po ní. I po Drakeovi. Zítra se u ní stavím a navrhnu jí procházku po pláži nebo oběd v nějaké restauraci s dětským koutkem, kde by si Drake mohl hrát.

Ted' ale mám energii jen na dlouhou koupel s knihou.

Sáhnu si do skříňky pro sklenku, ale když ji přendávám ke koutku, leknu se pohybu u svých prstů a upustím ji. Rozbije se ve dřezu. Ze střeptů vyleze pavouk s tlustýma nohama a běží se schovat do odpadu.

Otřesu se. Pavouci se tak zvláště pohybují – jak se jim cukají dlouhé nohy. S povzdechem se připravím na nový úkol – odstranit pavouka z domu. Chytím ho do prázdné sklenice a mířím ke vchodovým dveřím.

Když jdu bosa dolů ze schodů, do nohou mě studí dlaždice. Zašklebím se bolestí a přes ostrý štěrk mířím na druhý konec příjezdové cesty. Ten zmetek se mi domů nevrátí. Položím sklenku na zem, strčím do ní palcem na noze a pak odskočím. Pavouk několik vteřin zůstane stát bez hnutí. Pak se mu začnou míhat černé nožičky a žene se pryč.

Obrátím se zpátky k domu právě včas, abych zahlédla, jak se mi do vchodových dveří opřel vítr a zabouchl je.

„Ne!“ Spěchám po příjezdové cestě, chytím za kliku a marně s ní lomcuju. Dlaněmi začnu bušit do dveří; mám na sebe hrozný vztek.

Kabelku jsem nechala na lavici, v ní jsou schované klíče i mobil, bunda mi visí na háčku. *Jsem pitomá!*

Náhradní klíč mám u Fiony, ale její dům je odsud dobrou půlhodinu. Bosa a bez kabátu to v listopadu nezvládnou – než bych se tam dostala, asi bych umrzla.

Podívám se přes rameno na bungalov, který se krčí za mým domem. Je to jediná další budova na útesu a patří Frankovi s Enid, penzistům, kteří tu žijí už třicet let.

Vzpomínám si, jak jsem k nim šla poprvé, ruku v ruce s Flynnem a plná nadšení, že vlastníme nemovitost a teď se jdeme pozdravit se sousedy. Připadalo nám to tak neuvěřitelně dospělé, že jsme měli pocit, jako bychom si na to jen hráli. Frank se choval odměřeně a díval se na nás úkosem, jako by si nás chtěl opravdu důkladně prohlédnout. Enid se strchovala, aby byl dost silný čaj a že ještě mají ve dřezu nádobí od snídaně. Flynn se však ve společnosti vždy choval příjemně a uvolněně, takže jsme se na konci návštěvy spřátelili.

Ovšem teď už je s těmito návštěvami konec. V jejich domě jsem nebyla řadu měsíců. Když se potkáme na úzké silničce, Frank si zásadně počká, dokud necouvnu já. Když mě náhodou zahlédne při vyvážení popelnice, významně se dívá jinam.

Se sevřeným srdcem přejdu přes příjezdovou cestu a v duchu si připravuju žádost o pomoc.

Vlasy mi šlehají kolem obličeje, jeden dlouhý pramen si vezmu do ruky. Chystám se zazvonit, když vtom se dveře otevrou a objeví se v nich muž, který si obléká černou koženou bundu.

Prudce se zastaví a jeho zamračené oči se setkají s mými.

„Jé, dobrej,“ pozdravím zaraženě. „Já jsem Elle. Bydlím vedle.“

Jeho pohled se přes husté tmavé vlasy obrátí k mému domu.

Výraz v obličeji se mu změní – zpřísní. Zdá se, že je o pár let mladší než já – zřejmě těsně před třicítkou – u očí se mu objevují první vrásky, na čelisti má lehké strniště.

„Ta spisovatelka.“ Kvůli jeho intonaci to z nějakého důvodu zní jako urážka.

„Správně. Vy asi musíte být syn Franka a Enid?“

„Mark.“

To bude ono. Před nějakou dobou se o synovi zmiňovali – když jsme si ještě rozuměli. Myslím, že Enid říkala něco v tom smyslu, že z Cornwallu odjel kvůli práci, ale zbytek detailů už si nevybavím.

„Stala se mi taková věc, Marku. Došlo k příhodě s pavoukem... Vyhazovala jsem ho z domu, ale překvapil mě vítr a zabouchl mi dveře. A klíče i telefon bohužel zůstaly uvnitř.“

Očima mi přejede po těle, po světle modrých letních šatech, opálených nohou, bosých chodidlech, která tisknu k sobě, a nehtech ozdobených perlovým lakem. Chci mu to nějak vysvětlit: *V listopadu se takhle obvykle neoblékám. Přijela jsem z letiště. Já...*

„Boty.“

Zamrkám.

„Boty jste si taky zabouchla doma.“

„Jo, jasně. Jsou tam.“ Ovinu si ruce okolo těla. „Nemohla bych si od vás zavolat sestře? Má totiž náhradní klíč.“

Chvilku čeká, ale pak ustoupí stranou a přidrží mi vchodové dveře. Protáhnu se kolem něj do úzké chodby.

Ve vzduchu je cítit silný pach smažené cibule a ještě něčeho výrazného. *Marihuana*, uvědomím si, když se mi vybaví jedna příjemná vzpomínka.

„Jsou Enid nebo Frank doma?“

„Ne.“ Ozve se hlasité cvaknutí, protože Mark zavřel dveře. Postavil se zády k nim.

Přesunu se. Vždy musím vědět, kde je východ, abych si naplánovala, jak se dostat z místnosti – s tímhle zvykem jsem začala na univerzitě a doteď se ho nemůžu zbavit. Očima se přesunu k zámku. Je bezpečnostní. Na vnitřní straně není klíč.

„A vy jste tu na pár dní na návštěvě? Žijete ve městě, ne?“ ptám se a snažím se přátelským tónem zakrýt první náznaky strachu. „Co že to přesně děláte? Vaše matka myslím mluvila o počítačích, nebo jsem si to snad vymyslela?“

„Proč byste si něco takového vymýšlela?“

Úplně cítím, jak se pod jeho pohledem celá kroutím. Vždyť mi přece je třiatřicet. Nemusím mu být sympatická. Prostě si od něj jenom potřebuju zavolat.

Pevná linka leží na starodávném telefonním stolku pod zrcadlem s mosazným rámem. „Mohla bych?“

„Ten nefunguje.“

„A máte mobil?“

Následuje pauza, po které si sáhne do kapsy a vyndá mobil. Zadá do něj heslo a podá mi ho. Pak nastane asi půlvteřinové váhání – já si chci telefon vzít, ale on ho nechce pustit.

Zmateně si zkouším vybavit Fionino číslo. Nechci zvedat oči, ale cítím, že mě Mark sleduje. Začínají mi hořet tváře.

„Nemůžu si vzpomenout na její číslo. Kdysi jsem znala spoustu telefonních čísel, ale teď už je máme všechna uložená v mobilech.“

Nic na to neříká.

Odkáshlu si. Začnu zadávat předčíslí a přitom se mi postupně vybaví i zbytek čísla. S úlevou si dám telefon k uchu a poslouchám, jak vyzvání. V duchu se modlím, aby to Fiona zvedla.

Když se Mark opře o dveře a podívá se na hodinky, kůže jeho bundy zavrže.

„Ano?“ šeptne Fiona, protože Drake s největší pravděpodobností spí někde poblíž.

„Díkybohu! Jsi tam! Volám z cizího telefonu. Hele, já si zabouchla. Že máš můj náhradní klíč, vid'? Jsi doma?“

„Jsem doma. Klíč mám.“

„Mohla bys sem zajet? Nebo jestli už Drake spí, mohla bych k tobě dorazit taxíkem.“

„Bill je doma. Můžu dorazit. Aspoň se vyvleču z koupání malého.“

„Skvělé, díky moc.“

„Čí je to telefon?“

„To ti vysvětlím později.“

Dokážu si představit Fionin výraz, když Billovi vysvětluje, že musí jet zachránit sestru. Opět. Fiona by si dveře nikdy nezabouchla. Určitě má totiž zavedený nějaký záchranný systém, pečlivě schovaný náhradní klíč nebo celou armádu sousedů, kteří jí ho mohou půjčit.

Vrátím Markovi telefon. „Sestra už je na cestě. Zabere jí to jen deset minut.“

Následuje několikavteřinové ticho. Pak Mark prohlásí: „Přijedu pozdě.“

„Vy... vy chcete, abych počkala venku?“

Nic mi na to neodpoví, místo toho otevře kumbál pod schody a chvíli v něm něco hledá. Pak se otočí zpátky ke mně a v ruce drží nachovou dámskou flísovou bundu.

Potom otevře vchodové dveře. O tom, jestli nechci půjčit i boty, se nezmíní. Vyjdu na ledový betonový schod a dojde mi, že soumrak už se přeměnil v noc.

Schovám ruce do rukávů a nosní dírky mi naplní zatuchlá levandulová vůně. „Pak vám to sem hodím zpátky.“

Pokrčí rameny, protáhne se kolem mě a zavře za sebou dveře.

Na okraji pozemku stojí černá motorka. Málem vyprsknu smíchy. Jasně že jezdí na motorce! Dívám se, jak si nasazuje přilbu, sedne si na motorku a pak startuje motor.

Přecházím příjezdovou cestu a jsem ráda, když se rozsvítí bezpečnostní světlo. Choulím se přede dveřmi a chlad mi z dlaždic proniká až do sedacích kostí.

„Hod' sebou,“ mumlám si sama pro sebe a představuju si, jak sestra nepřírozeně sedí za volantem a vzorně dodržuje všechny předpisy.

Přitáhnu si mikinu těsněji k tělu a ramena si vytahuju až k uším.

Cítím, jak se za mnou tyčí můj prázdný dům. Nemůžu se ubránit myšlence, jestli mě náhodou netrestá za to, že jsem ho opustila – jako pes, kterého majitelé odložili do psího hotelu a on je pak po jejich návratu schválně ignoruje.

Bezpečnostní světlo zhasne a já se dál třesu ve tmě.

Dříve

Uzounká silnice se šplhá mezi vysokými živými ploty na vrchol útesu.

„Je to až na konci,“ oznámím taxikáři.

Přijezdová cesta je vysypaná šedými a bílými kamínky, které architekt vybral, protože ladí s nátěrem domu i s obložením z přírodního dřeva.

Dům se majestátně tyčí na útesu, do kamene jsou navrtané ocelové podpěry, takže strana domu obrácená k moři vypadá, jako by visela nad útesem. Kontrast mezi svěží hřejivostí domu a ostrými okraji a tmavými odstíny skal pod ním je skutečně působivý. Je to mimořádný architektonický počín.

„Máte to tu moc pěkné,“ prohlásí řidič, když taxík zastaví.

„To ano,“ souhlasím s nenápadným úsměvem.

Zaplatím mu a přidám větší spropitné, než bylo nutné.

Tašku si donesu ke vchodovým dveřím a položím ji na kamenné schody. Čekám, dokud taxík nevyjede z příjezdové cesty a nezmizí v tunelu živých plotů. Pak přejdu na okraj pozemku, kde podle popisu v e-mailu stojí za nenápadným plotem popelnice.

Zelenou popelnici na recyklovaný odpad, ve které zvoní lahve, odvezu stranou. Pod ní je velký kámen. Opatrně ho zvednu a připadám si jako dítě, které převrací kameny, protože chce zahlédnout svinky nebo jiné brouky.

A je tam: klíč k domu.

Vrátím popelnici na místo a přejdu příjezdovou cestu ke vchodu. Konečky prstů se dotknu dveří z masivního dřeva natřených šedozelenou

barvou připomínající moře. Na chvílku se zarazím, protože si uvědomuji význam tohoto okamžiku, a zrychlí se mi srdce.

Ohlédnu se přes rameno, jestli mě nikdo nesleduje. Nadechnu se a strčím klíč do zámku.

Elle

„Díkybohu že jsi byla doma,“ říkám a dolévám Fioně víno, pak se sesunu zpátky na pohovku.

„A kdybych nebyla?“

„Další klíč už má jenom Flynn.“

„On má ještě klíč?“

Pokrčím rameny. „Připadalo by mi neomalené chtít ho od něj zpátky.“

Fiona na to nic neříká. Ani to není nutné. Za ni totiž mluví její obočí – tmavé a výrazné.

„Jak se měl Drake u Billových rodičů?“ ptám se. „Stýskalo se mi po něm. Nemohl by sem na víkend zajet? Koupila jsem mu takovou maličkost.“

„Teď by si měl všem těmhle maličkostem odvyknout. Billovi rodiče mu dovolili, aby se dvě hodiny díval na pohádky, a každé odpoledne ho brali na zmrzlinu. Překvapuje mě, že si ještě oficiálně nepožádal o adopci.“

„Muselo se ti po něm stýskat.“

„Děláš si srandu? Mohla jsem si pospat. Nemusela jsem vařit. Tolik práce už jsem nestihla celé měsíce. Požádala jsem je, jestli bychom to nemohli co nejdřív zopakovat.“

„Opravdu?“ Tentokrát zase povytáhnu obočí já. Drakeovi jsou dva roky a tohle bylo poprvé, co spal mimo domov. Bill tu týdenní návštěvu u rodičů v Norfolku opatrně dojednával celé měsíce.

„A co ty? Jak bylo ve Francii?“

„Dobře.“ Pozvali mě, abych přednášela jako host na tvůrčím pobytu pro spisovatele. Dlouho jsem zvažovala, jestli tam mám jet, protože se mi blíží termín odevzdání knihy, ale ta přednáška byla tak dobře placená, že by byla chyba nabídku odmítnout. „Ubytovali nás v úžasném statku na venkově. Byl tam nádherný bazén. Každé ráno jsem plavala.“

„Jestli ses vrátila hubenější, nejedla jsi dost sýra.“

„Sýr jsem si dávala k snídani.“

„Hodná holka,“ prohlásí a napije se vína. „A jací byli ostatní hosté?“

„Zajímaví, inteligentní a s vášní pro knihy. Jeden nebo dva byli takoví výstřední. S denní normou slov to mysleli smrtelně vážně. Spát chodili už v deset.“ Odmlčím se. „Tobě by se určitě líbili.“

Fiona se rozesměje – ten smích jsem vždycky milovala, hlasitý a sebevědomý.

„Ano, ale bral si někdo z nich poznámky i do sprchy?“

Když se učila na maturitu, dávala si vypracované otázky do plastového obalu, aby se mohla učit i ve sprše. Vždycky byla dokonale soustředěná, plná vnitřní motivace.

„Na vlastní oči jsem to u nikoho neviděla.“

„A co...“ Fiona se dramaticky odmlčí, „... tvé rozpracované dílo?“

Podívám se k oknu, v jehož tmavém skle se odráží světlo lampy. Stačí myšlenka na můj druhý román a sevře se mi žaludek.

„Stále ještě poletuje někde v temnotách.“

„A zvládneš dodržet termín odevzdání?“

Pokrčím rameny. „Zbývá mi ještě šest týdnů.“

Fiona mě upřeně sleduje. „A když ho nedodržíš?“

„Vypoví mi smlouvu na knihu.“

A pak přijdu i o tenhle dům, pomyslí si a v hrudníku mi začíná třepetat křídly panika. To nesmím dopustit.

Fiona dobře ví, kolik jsem domu věnovala energie, jak dlouho trval jeho architektonický návrh, vyřizování všech povolení, ty dlouhé měsíce, kdy řemeslníci lezli po lešení, jeřábem vytahovali obrovská skla, vrtali do kamenů, aby tam mohli dát železné nosníky, kolik hodin jsem si prohlížela koupelnové doplňky, obklady a vzorníky barev.

Nic z toho se mi vůbec nepodobalo – roky mezi dvacítkou a třicítkou jsem totiž proplula a veškerý majetek se mi vešel do batohu. Ale tohle jsem chtěla víc než cokoli jiného. V Cornwallu totiž žila Fiona. *Dům s vyhlídkou na moře* byl snem naší matky. Znamenal zapuštění kořenů, stabilitu.

Jednou večer, když byl dům z poloviny hotový, jsem se vrátila do našeho pronajatého bytu v Bristolu, Flynn se ke mně otočil zády, díval se, jak v krbu tančí plameny, a pak řekl: „Říkám si, jestli do toho domu nedáváš moc energie.“

Toho domu. Nikdy našeho domu. Kdyby mi to tak došlo už tenkrát.

Odpověděla jsem mu: „Chci, aby byl tak dokonalý, že už ho nikdy nebudeme chtít opustit.“

„Díky, že jsi tu na všechno dohlédla, když jsem byla pryč,“ říkám Fioně. „Dům vypadá naprosto nedotčeně.“

„A to tě překvapuje?“

„Hrozně.“

„To proto, že jsem tu nemusela skoro nic udělat. Bylo to tu naprosto čisté.“

„Opravdu? Když jsem byla pryč, trochu jsem si kvůli tomu dělala

starosti. Připadalo mi hrozně divné vědět, že je u mě doma někdo cizí.“

„Bylo mi jasné, že to poneseš takhle těžce.“

To, abych svůj dům pronajala, navrhl Bill.

„Víš, když máš problémy s penězma,“ začal, když jsme jednou večer grilovali v zátocě, „měla by ses zamyslet, jestli dům na léto nepronajmout přes Airbnb.“

„Vzpomínáš na mou kamarádku Kirsty z vejšky?“ ptala se mě tenkrát Fiona.

Zřejmě jsem vypadala nechápavě.

„Tu učitelku angličtiny. Co si to rozdávala s ředitelem v ředitelně – a načápal je u toho rodič jednoho ze žáků.“

„Tuhle Kirsty!“

„Má třípokojevý byt v Twickenhamu, na školní prázdniny odjíždí pryč a byt pronajímá. Dostává za něj dva tisíce týdně.“

„Dva tisíce?“ Sklonila jsem se, abych prozkoumala mušličku, kterou mi přinesl Drake. „Ta je krásná, broučku,“ řekla jsem a políbila ho na hladké čelíčko. Pak jsem mušli sevřela v prstech. Odbatolil se hledat další.

„Dělají to všichni,“ pokračoval Bill. „Je to snadný zdroj příjmu.“

„Ano, ale tady jde o Elle.“ Fiona se na mě významně podívala. „Té trvalo tři dny, než vybrala správné kliky na dveře.“

„Zvládnou to,“ prohlásila jsem se širokým úsměvem.

„Tak jako tak ji v tom moc nepovzbuzuj, Bille. Dobře víš, kdo se o to bude muset postarat, až si vyrazí na další knižní turné a nějaká pochybná firma se rozhodne, že si dům pronajme a bude v něm natáčet porno...“

„Panebože, to ne!“ rozesmála jsem se.

„V tom případě rozhodně budeme muset najmout uklízečku,“ prohlásil Bill.

„Elle si všechny cenné předměty schová do pracovny a pokoj zamkne. Pohoda.“ Fiona vytáhla ze sklenice Pimm's kousek máty a drtila ho mezi zuby. „Víš, kde jsme s Billem bydleli, když jsme jeli do Pembrokeshiru? Taky jsme to našli přes Airbnb. Nechali tam úplně všechno. Skříně byly plné oblečení té ženské. Myslím, že to byla tanečnice.“

„Neříkej, že sis vyzkoušela nějaký model s flitry.“

„Ona měla spíš velikost jako tady Bill.“

„Já si na trikoty potrpím,“ prohlásil a láskyplně si pohladil břicho. „Ale teď vážně, za svůj dům by sis mohla říct spoustu peněz. Měla by ses nad tím zamyslet.“

A tak jsem ho poslechla. Přemýšlela jsem nad tím, když mi přišla závěrečná faktura od stavební firmy a já si třesoucími se prsty začala vše ťukat do kalkulačky. Fiona s Billem nevěděli – a vlastně dosud neví –, že jsem si na poslední splátku stavební firmě musela vzít další hypotéku.

Takže tenhle první pronájem přes Airbnb je zkouška, testovací jízda. A pak začnu plánovat, jak dům znovu pronajmu na léto a někam si vyrazím. Dvě mé nejlepší kamarádky žijí na opačných koncích světa; Nadia se přestěhovala do Dubaje, aby tam učila angličtinu, a Sadie žije na farmě v Tasmanii s rodinou svého manžela.

Obrátím se na Fionu a ptám se: „Jak vlastně vypadala ta rodina, co si to tu pronajala?“

„V pohodě,“ odpoví a odloží sklenku od vína na stolek.

„Vypadali mile?“

„Potkala jsem je jenom letmo.“

V jejím hlase zaznamenám nejistotu, proto se musím zeptat: „Bylo všechno v pořádku?“

„Jo, rozhodně. Nic se nerozbilo. Kauci už jsem jim vrátila. Zapomněli tady dvě věci.“ Když Fiona vstane z pohovky, všimnu si, že

zhubla. Obě jsme vždycky byly štíhlé, ale teď má nějak kostnatá ramena a z výstřihu jí trčí hrudní kost.

Fiona přejde k příborníku a zvedne lahvičku s krémem na opruzeniny a okousanou plastovou žirafu.

„To jsou jediné věci, které jsem našla,“ říká a mačká žirafu, dokud nezapíská.

Hrudník se mi nečekaně sevře smutkem.

„Všechno ložní prádlo jsem vyprala – na devadesát,“ doplní s mrknutím, „a Drakeovu židličku jsem odnesla domů.“

„Jo, díky za půjčení.“

„Vezla jsem ji sem večer před jejich příjezdem a málem jsem dostala infarkt, protože byl zapnutý alarm. Zapomněla jsem, že jsi mi říkala, že ho zapneš.“

„Ale povedlo se ti ho vypnout?“

„Na šestý pokus. Úplně mi z toho krvácely ušní bubínky. Tak,“ řekne Fiona a projde halou ke dveřím, „už půjdu. Slíbila jsem Billovi, že budu do půlhodiny zpátky.“

„Promiň, že jsem tě zdržela.“

„To je v pohodě. Má tam televizi a k tomu mě nepotřebuje.“

Vstanu a políbím sestru, naše lícní kosti na sebe narazí.

Pak za Fionou zamknu, přejdu do kuchyně a zapnu všechna světla i rádio.

Vytáhnu si z kabelky zápisník a položím vedle něj tužku. Udělám krok dozadu a dívám se na to uspořádání fotoaparátů na mém mobilu. Vše vyfotím, pak to nahraju na Facebook a přidám popisek:

Po krásných čtrnácti dnech lektorování na tvůrčím pobytu pro spisovatele jsem zpátky doma a HROZNĚ se těším, až se pustím do románu – už jsem v cílové rovině! #píšu #životspisovatelky

Pak všechny ty propriety zase odklidím.

Otevřu lednici, zkoumám její obsah a doufám, že mi tu Fiona nechala mléko nebo chleba – ale je v ní úplně prázdné.

Jsem příliš unavená na to, abych byla ochotná nastoupit zpátky do auta, a tak hledám ve spíži a najdu sáček předvařené quino. Promíchám ji s tahini a citronovou šťávou. Jím vestoje a probírám se poštou.

Podívám se na vyúčtování a snažím se ignorovat nápis POSLEDNÍ VÝZVA na faktuře za elektřinu. Přišlo mi i pár balíčků od mé agentky s knihami jiných autorů, abych je recenzovala. Ve zbytku pošty jsou žádosti o příspěvky na charitu, dva dopisy fanoušků, které mi přeposlal nakladatel, a pozvánka na kamarádčinu oslavu narozenin. Když už se blížím ke spodku hromádky, narazím na silnou smetanovou obálku se zlatým logem. Je od Flynnova advokáta.

Ve Francii jsem vzpomínala na naši první společnou cestu v pětadvaceti, kdy jsme jeli trajektem do Bilbaa a pak jsme ve Flynnově odřenému Seatu Ibiza vyrazili na sever do Hossegoru. Na střeše jsme měli surf a v kufru stan. Tábořili jsme ve stínu hustých borovic, živili se těstovinami a ještě teplými francouzskými bagetami. Pili jsme laciná piva a krabicová vína. Večer jsme hrávali karty u baterky nebo leželi ve stanu s rozepnutým vchodem, propletené paže se nám leskly od soli a krému na opalování.

Na té cestě Flynn mluvil o všech místech, kam by se chtěl podívat –, a já mu je všechna odsouhlasila, protože jsem chtěla být kdekoli jinde než doma. Když jsem byla s ním, zbytek mého života vypadal, jako by se stal někomu jinému, někomu, koho jsem s radostí mohla nechat v univerzitním areálu městečka, kam už se nikdy nevrátím.

Zbytek quino hodím do koše, vezmu si kufr a jdu nahoru. Rozsvítím v ložnici, zastavím se ve dveřích a podívám se na postel.

Fiona ji pochopitelně ustlala jen tak napůl. Polštářky nejsou

natřepané, jemný olivový přehoz je natažený přes celou postel, nejenom v nohách. Tyhle maličké detaily mi připomínají, že nejsem ten poslední, kdo v téhle posteli spal – byla tu jiná žena a její manžel.

Odložím kufr, procházím se po místnosti a očima přejíždím po čistých površích. Otevřu šatní skříň; v jedné části dál visí mé oblečení tak, jak jsem ho tam nechala, zbytek tyče je prázdný pro oblečení hostů. Přejdu k nočnímu stolku a otevřu zásuvku. Je prázdný, jak jsem ji nechala – tedy až na malou lahvičku pánského vosku na vlasy, která je zapadlá až vzadu. Odšroubuju víčko, a když zjistím, že je téměř prázdná, hodím ji do koše.

Vytáhnu si toaletní taštičku a přesunu se k velkému volně stojícímu zrcadlu u noh postele. Na vatový tampon si naliju pleťovou vodu a jemně si jím přejíždím po obličeji. Ve Francii jsem se lehce opálila a slunce mi zesvětlilo vlasy do teplého karamelového odstínu.

Když se nakloním blíž, všimnu si jich: otisků prstů. Jsou větší než moje. Podívám se víc zblízka: někdo k zrcadlu přitiskl dlaň, sklo poskvřnila cizí kůže.

Stojím tu, za mnou se odráží prázdná místnost a mně se na kůži vkrade zneklidňující pocit. V místnosti byl i někdo jiný. Byl i v domě. Žena, která si dům pronajala – Joanna –, musela stát na stejném místě jako já, její obraz se odrážel v zrcadle. Připadá mi, jako by tu ten cizí pohled přetrvával a dál mě sledoval.

Když ustoupím, patou mi projede ostrá bolest.

Chytím se za nohu a musím se opřít o zeď, abych neupadla. Uprostřed paty mám hluboký otvor, na povrch už se dostává krev. Na co jsem si to sakra stoupla? Skloním se, prohledávám koberec, přejíždím po něm dlaněmi, dokud nenarazím na maličký kousek čehosi.

V plyšovém koberci je hluboko ukrytý střípek, ostrý jako nůž. Chytím ho mezi prsty a opatrně ho vytáhnu. Světla ozařují krásný modrý rampouch, to blyštivé sklo je mi lehce povědomé.

Rozbila se snad některá z mých věcí? Nedokážu si vybavit předmět ve své ložnici, ze kterého by ten střípek mohl pocházet. Povrchy nočního stolku nechávám prázdné, až na lampičku se třemi nohami a džbán s květinami. Lahvičky s parfémů jsem spolu s dalšími křehkými a drahými předměty pečlivě odklidila a zamkla je do pracovny. Vadí mi, že ten smrtící kousek skla nedokážu k ničemu přiřadit.

Zabalím ho do kapesníku, a když ho házím do koše, podívám se dolů na smetanový koberec a zjistím, že je na něm karmínová skvrna od mé krve.

Dříve

Dub, jasmín a něco citrusového – právě tyto vůně mě pozdraví, když vejdu dovnitř. Zdejší vzduch působí čistě a svěže, čímž se liší od toho v mém bytě: je suchý, nejsou v něm žádné pozůstatky pachů z vaření ani zemitá vlhkost od sušení prádla na radiátorech.

Nemůžu si pomoci. „Haló?“

Pochopitelně se neozve žádná odpověď. Usměju se. Ticho je úžasné, zjemňuje ho jen vzdálený zvuk moře.

Moje černá taška působí na pevné dubové podlaze tak nějak nepatřícně. Skopnu boty a nechám je na zemi. Vidím, že ty tvoje jsou úhledně vyrovnané pod dubovou lavicí.

Projdu vstupní halou vedoucí přímo do prostorné kuchyně. Zdejší stěny mají teplý odstín bílé. Myslím, že vybrali barvu s obsahem částic rozptylujících světlo, takže to vypadá, jako by stěny vydechovaly do místnosti vzduch. Barevné záblesky – pastelové odstíny – pocházejí z nalakovaných dřevěných skříněk, vhodně zvolených obrazů a citlivě umístěné keramiky.

Celkový styl je elegantní a uklidňující. Jako by někdo shromáždil hrst oblézků ohlazených mořem a použil je jako základ barevné palety. Moderní elegantní linie skříněk bez úchytek a žulové pracovní desky se snoubí s krásným farmářským stolem se starodávnou patinou a nespočtem koleček od sklenic. U stěny stojí dlouhá lavice plná polštářků s plátěnými povlaky. Je to stůl pro rodinu nebo větší oslavy. Není určený pro jednoho.

Usměju se, když zjistím, že jídelní židlička stojí podle požadavků na

konci stolu, i když ji samozřejmě nebude nikdo používat. Na pracovní desce je malá kytička lučních květů svázaná hnědým provázkem ve váze ze starého hrnce na med. O ni se opírá ručně psaná kartačka nadepsaná Joanně a její rodině.

Pozorné gesto.

Zvednu kartačku a přejeďu prstem po elegantním rukopisu, vzkaz však neotevřu.

Vrátím ho zpátky na místo a projdu kolem starého šedomodře nalakovaného příborníku, na kterém úhledně visí na kovových háčcích kameninové hrnky. Mezi háčky jsou pečlivě vyrovnané kroupenaté nádoby barvy mořských řas a také zavařovačky obsahující ořechy, luštěniny a těstoviny ve tvaru vrtulek nebo mašliček. Otevřu zásuvku příborníku, a když do ní sahám, přepadne mě pocit, že mi do té zásuvky někdo přirazí prsty jako dítěti, které přistihli při slídění.

Připadám si jako vetřelec. Ale zároveň v kapse cítím drobný, ale pevný předmět – klíč od vchodových dveří, který se mi tiskne k horní části stehna.

Nejsem žádný vetřelec, připomenu si. Pozvala mě dál.

Elle

„Když se do příběhu chystáte hodit časovanou bombu, aktivujte ji hned na začátku a pak nechte čtenáře poslouchat, jak tiká.“

Spisovatelka Elle Fieldingová

V antracitové tmě ve tři hodiny ráno už jsem vzhůru. V ráně na patě mi cuká, jako by mi tam přímo pulzovalo.

Za ta léta jsem vyzkoušela nejružnější rady a tipy, jak se vypořádat s nespavostí: naložit se do levandulové lázně; poslouchat audioknihy; používat zatemňovací závěsy; dát si před ulehnutím teplý mléčný nápoj; tu mizernou meditační aplikaci, která na začátku vypadala tak slibně, ale nakonec taky přestala zabírat; vyhýbat se všem obrazovkám; po večeri už nejíst nic sladkého; užívat léky na spaní; homeopatické přípravky; akupunkturu. Všechno. Vyzkoušela jsem zkrátka všechno.

Lidé nechápou, že problém nespočívá v tom usnout, ale v tom spánek nepřerušit.

Kdyby tak existovalo nějaké tlačítko, které by mi dokázalo vypnout mysl, nebo ji alespoň trochu zeslabit. Ale všechny moje starosti se s postupující nocí spíš rozhýbávají, protahují a probouzejí. Neškodné a nevinné události nabývají úplně jiný tvar – stíny, které

vrhají, se protahují. Kuchař, s nímž jsem pracovala, když jsem dělala servírku, jim říkal chiméry.

„Nesmíš věřit myšlenkám, které dostaneš mezi druhou a pátou ráno. To je, jako bys poslouchala své opilé já.“

Ovšem dnes se neuklidním, ani když si na tuhle radu vzpomenu. Pomalu se nadechuju a zase vydechuju a sleduju rytmus svého dechu.

Ale cítím to dál: ledově ostrou špičku toho střípku, která mi probodla kůži.

Opřu se o kuchyňskou linku a poslouchám tiché bublání kávovaru, když se začíná ohřívat voda. Co bych si asi počala bez kávy? Kolem páté jsem konečně upadla do hlubokého bezesného spánku, ale teď si stejně připadám otupělá a nejsem ve své kůži.

Za oknem zakrývají oblohu nadýchané bílé mraky, za nimiž probleskují tenké pruhy modři. Přes zátoku jede kdosi na kajaku a pádlo s příjemnou pravidelností zvedá z vody a zase do ní noří.

Na pobřeží stojí osamělý člověk, který tam s límcem až u brady pozoruje ptáky. Stojí se zakloněnou hlavou a s dalekohledem naměřeným k útesu. Na těchhle lidech obdivuji, jak dokážou být klidní – je skvělé nechat se natolik pohltnout životem ptactva, že je člověk ochotný věnovat několik hodin jeho pozorování.

Sleduju směr pohledu toho člověka, abych zjistila, jestli se mi povede určit, co našel.

Když určím úhel jeho dalekohledu, přejede mi mráz po zádech. Nedívá se totiž na útes, ale výš.

Pozoruje můj dům.

V myšlenkách se mi náhle objeví vzpomínka, jako když zapálíš zápalku: jeho pomalý úsměv; tmavé vědoucí oči, které mě sledovaly s ostřížím pronikavostí; potěšení v jeho hlase, když říkal mé jméno.

Rychle tu vzpomínku zaženu mrknutím, ale dál cítím chvění, které po sobě zanechala.

Jasně že nepozoruje dům, přesvědčuju se. Ten dalekohled musí mířit na nějakého ptáka; kousek odsud hnízdí břehule. Čas od času se tu dá zahlédnout také páreček sokolů stěhovavých.

Hlava toho cizince je zakrytá kloboukem, který má stažený až k uším, ale něco na jeho postoji, na vzpřímené postavě a úzkých ramenou mě přiměje k úvaze, jestli se náhodou nejedná o ženu.

Cizinec si mě zřejmě všimne v okně, protože odloží dalekohled, a naše oči se na okamžik setkají. Následuje krátká chvíle – jen několik vteřin –, kdy se na sebe díváme. Pak se cizinec otočí a jde dál.

Přisunu si telefon k sobě a na displeji vidím jméno své redaktorky. Nasadím úsměv. „Jane. Ahoj.“

Vyměňujeme si zdvořilosti o mém tvůrčím pobytu a Janině účasti na Frankfurtském knižním veletrhu. Pak se Jane nadechne, což naznačuje nevyhnutelný posun od společenské konverzace k pracovním záležitostem.

„Takže, jen jsem se chtěla přesvědčit, že se ten termín odevzdání příští měsíc podaří dodržet.“

Ztuhnou mi ramena. S knihou už mám zpoždění několik měsíců. Vymlouvala jsem se na rekonstrukci domu a manželské problémy – a musím spravedlivě uznat, že Jane skutečně měla pochopení, termín odevzdání mi dvakrát odložila. Teď už však pomalu ztrácí trpělivost a já se jí nedívám. Poslední datum odevzdání jsme dohodly na 10. prosince, a jestli svůj nový román do té doby neodevzdám, bude to brát za porušení smlouvy.

Během tvůrčího pobytu jsem si udělala čas na to, abych se důkladně zamyslela nad románem, který teď píšu – tedy spíš nepíšu. Už měsíce střídám nápady, napsala jsem tolik falešných začátků, až

začínám ztrácet sebevědomí i instinkty. Nápady nejsou dostatečně významné, nejsou natolik zajímavé, aby si čtenáře udržely až do konce. Jestli ten příběh neinspiruje a nezajímá mě – jak by mohl uchvátit čtenáře?

Syndrom druhého románu, říkal tomu druhý lektor z tvůrčího kurzu David.

„Když máš za sebou velký úspěch,“ vysvětloval, zatímco si natíral na keks sýr brie změkklý na slunci, „vrší se před tebou všechna ta slova chvály od recenzentů a čtenářů. Tvůj debut byl mezinárodní bestseller – získal spoustu ocenění. Čtenáři zoufale očekávají, co napíšeš příště. Takže není nic divného na tom, že pokaždé když se pokusíš o psaní, se ti nad stránkami tyčí všechna ta očekávání. Píšeš ve stínu knihy.“

Ve *stínu knihy*, pomyslela jsem si pak, když jsem ležela ve svém chladném pokoji. Hlava se mi točila z červeného vína a otevřela jsem okenice, abych slyšela zpěv ptáků za okny.

„Jde to dobře,“ ujišťuju teď Jane a stísňený pocit se mi z oblasti mezi lopatkami šíří dolů po páteři.

„Už se moc těšíme, až si ho přečteme,“ prohlásí vesele Jane. „Neposlala bys mi, prosím, to, co už máš, abych si mohla udělat první dojem? Moc ráda bych začala s grafiky připravovat návrh obálky.“

Představím si obyčejný černý zápisník, ve kterém je změt slov rozčleněná do odstavců, začmárané věty, celé strany přeškrtané jediným tahem tužky.

„Vlastně zrovna trochu přepisuju zápletku. Kdyby ti to nevadilo, radši bych se držela toho desátého prosince.“

Jane s tím souhlasí – co jiného jí také zbývá? Chvilku probíráme interview, které můj nakladatel právě domlouvá s časopisem *Red* a jehož datum zatím neznáme. Než Jane zavěsí, ještě řekne: „Moc se těším na tvé první živé vysílání přes Facebook.“

Podívám se na hodinky. Zbývá mi do něj necelá hodina.

Než jsem odjela do Francie, Jane mě přemluvila, abych natočila sérii živých videí, protože podle ní je to skvělý způsob, jak se propojit se čtenáři a posílit očekávání k připravované novince.

Když jsem se jí přiznala, že netuším, o čem budu mluvit, zněla upřímně překvapeně.

„Elle, ty, tak výmluvná a sebevědomá mladá žena? Zvládneš to. Čtenáři o tobě prostě chtějí vědět víc – kde se berou tvé nápady, jak píšeš a podobné záležitosti. Snaž se být neformální – každý týden můžeš začít nějakým spisovatelským trikem, třeba: Co jsem se naučila jako spisovatelka. A pak odpovídej na otázky.“

Nedokázala jsem přijít na opodstatněný důvod, proč odmítnout.

Teď mi říká: „Propagujeme to na našich sociálních médiích, takže doufáme, že se připojí několik tisíc lidí. My tě všichni budeme povzbuzovat z kanceláře.“

Všichni ti lidé mě budou sledovat. Budou se mě vyptávat. Naživo. Chyby nebudou možné. Nic nepůjde zredigovat. Nikam se neschovám. Budu tam jen já – spisovatelka Elle Fieldingová – ve své pracovně.

Odložím telefon a uvědomím si, že se potím.

Když stoupám po schodech do horní části domu, vzduch se citelně ochlazuje.

Během pronájmu jsem svou pracovnu nechala zamčenou; potřebovala jsem nějaký prostor, kam si uložím cennosti – a zároveň se mi také nelíbila myšlenka, že si někdo cizí sedne k mému stolu. Víím, že je to takový můj vrtoch.

Vyndám si z kapsy klíč a několik okamžiků zápasím se zámekem, otáčím klíčem tam a zpátky, dokud se západka neuvolní. Otevřu dveře dokořán.

Prostor vyplní světlo, prosklenou stěnou pronikají dovnitř odlesky z moře, proudí po dřevěných prknech na podlaze i po bílých stěnách. Když jsem tuto místnost navrhovala, chtěla jsem vytvořit prostor, kde by moje fantazie mohla opustit stůl, obrazovku počítače i stěny domu – aby mohla odplout směrem k nekonečnému příslibu horizontu.

Všechno jsem schválně ponechala co nejvíc holé a nezdobené. Jediným nábytkem zde je starý dubový stůl a jednoduchá knihovna vyrobená ze zrenovovaných podlážek na lešení, kde jsou uložené mé nejoblíbenější romány a keramická aromalampa. Ve vzdáleném rohu místnosti stojí ušák, ze kterého je výhled na moře, a vedle něj dubová truhla, kde mám uschované své zápisky, fotky a deníky.

Přejdu místnost a s překvapením si všimnu svěží vůně soli ve vzduchu. Vzhledem k tomu, že místnost byla čtrnáct dní zamčená, bych spíš čekala, že bude zatuchlá.

Pak to uvidím: malé okno na okraji prosklené stěny je otevřené. Překvapí mě to – okna i dveře zásadně dvakrát kontroluju. Musela jsem to nějak přehlédnout. Jsem si jistá, že během pronájmu se sem nikdo dostat nemohl, protože jsem místnost zamkla a klíč si vzala s sebou.

Přestanu se tím zabývat a usadím se ke stolu. Úplně ho miluju. Narazila jsem na něj před čtyřmi lety na Kemptonském trhu. V té době jsme s Flynnem bydleli v pronajatém bytě v Bristolu a já právě začala pracovat na svém prvním románu – obtížně jsem si hledala volný čas na psaní v pauze na oběd nebo po návratu z práce. Svou ambici jsem zatím tajila – věděl o tom jen Flynn –, protože mi ten sen připadal příliš čerstvý, příliš křehký na to, aby se o něm mohlo mluvit, jako by ho nějaká nevhodná poznámka mohla poškodit. Když jsme odcházeli z Kemptonského trhu, řekla

jsem Flynnovi: „Jestli někdy uzavřu smlouvu s nakladatelstvím, jako první si koupím psací stůl.“

Flynn tajně zavolal tomu prodejci a domluvil, aby stůl dovezli do garáže jeho matky. O víkendech, kdy jezdil matku navštěvovat, trávil hodiny jeho renovací, impregnoval ho proti škůdcům, brousil smirkovým papírem, pracoval i v rýhách ozdobných noh, odstraňoval vrstvy laku, které na něj v průběhu let nanášeli předchozí majitelé. Měnil úchytky, voskoval drážky a zaplňoval praskliny.

Když jsem o rok později knihu dokončila, nechala jsem si udělat šest výtisků, abych je mohla posílat literárním agentům. A tehdy mi Flynn ten stůl ukázal.

„Chtěl jsem čekat, až uzavřeš první smlouvu,“ prohlásil, když jsme stáli v garáži jeho matky a vzduch byl prosycený pachem terpentýnu, „ale myslím, že tenhle den je ještě důležitější. Dokončila jsi knihu, Elle. Ať ti vydají tuhle, nebo až tu další, nebo dokonce až tu třetí, už je z tebe spisovatelka.“

Na telefonu mi pípne upomínka.

Zbývá jedna minuta.

Žaludek se mi zvedá nervozitou. *Živě se připojí několik tisíc lidí.*

Napřímím se a narovnáím ramena. Víím, co musím udělat. Co ode mě všichni čekají.

Začnu se soustředit a podívám se na svůj notebook. Z monitoru tam na mě zírá můj vlastní obličej zachycený kamerou z počítače. Možná je to jen sklonem monitoru nebo tím, jak do místnosti proudí světlo, ale na krátký okamžik se nepoznávám.

Sáhnu pro myš a držím kurzor nad tlačítkem *Vysílat živě*.

Stisknu ho.

Nasadím široký úsměv. Slyším svůj hlas, jak říká: „Ahoj všichni. Já jsem Elle Fieldingová a dnes se s vámi spojuju živě ze své